

locus amoenus

Pere Duran

J. N. Santaetulàlia

puig de la Creu

Podria arribar-hi amb el cotxe, però el deixo una mica més avall –prop del cementiri–, i faig el cim, el petit cim, amb una caminada, tot observant el paisatge, agrest i sec, una mica deixat de la mà de Déu.

Al cim del puig hi ha les ruïnes d'un convent, i ben bé al costat, un petit oliver. L'olivera és un arbre que combina força bé amb les pedres esgavellades. Camino entre les soques grises, greu i capcot com l'espectre d'un vell frare servita. Ara, al puig, per sort, no hi ha ningú més. Aquest és un lloc per estar-hi sol, si és possible. Arriba, molt fluix, un vent fresc i humit que fa bellugar una mica les fulles i l'herba. El sol declina cap a la posta.

M'aturo a un extrem del cim, al costat d'un xiprer. Allà baix, al peu del puig, s'estén l'element més singular d'aquest tros de terra: la gran petjada blava de l'estany, d'una blavor encesa, ja amb algun vial rogenc. La ciutat de Banyoles queda a un costat, aureolada de calitja, i a l'altra banda, com a teló de fons, les fosques muntanyes de Sant Patllari i del Ginestar, entre les quals treu el cap el cim de Rocacorba.

M'assec a l'herba. Aquest és un lloc per limitar-se a descansar i mirar, per no fer res, per no pensar res, per esdevenir un pur receptacle de sensacions elementals. M'assalta, sense neguit, un sentiment de fugacitat. Jo sóc com la llum que minva, com l'ocell que piula entre la bardissa, com el núvol estarrufat que mandreja entre els blaus del cel i l'aigua. O una mica més, tal vegada: uns ulls que miren, un lleu guspireig de consciència. Les antigues pedres caigudes, els arbres i l'aigua quieta del llac, ¿què en saben, del seu destí de perdurar?

Aquí dalt, una vegada, fa anys, vaig escriure-hi aquest breu poema:

*Velles ruïnes
i velles oliveres
del cim del puig
Jo hi passo com un núvol:
només una ombra a l'herba.*